

ספר החתול

ציירה א. בונסייל
סיפרה מ. הומפריי
1903

שחורי וכדור שלג

כאן לרגליי, על המרצפות האדומות, לפני אש הלוחשת באח, יושב עכשיו חתול שחור וחתולה אנגורה לבנה. קוראים להם "שחורי" ו"כדור שלג" ולמרות שהם שונים בצבע ובטבע שלהם, הרי שהם ידידים גדולים. או אולי דווקא בגלל השוני בטבע! כי בזמן שכדור שלג היא חששנית, שחורי הוא אמיץ ביותר, ובזמן ששחורי הוא ברר וכעסן, כדור שלג נוהמת בידידות עד ששחורי נעשה שוב שקט.

לשחורי לא היה בית מאז היותו חתלתול קטן והוא ניזון רק ממה שמצא פה ושם. הוא ניצח בקרבות רבים ונוצח באחדים, אך לא אהב להלחם ולא עשה זאת אלא אם הוכרח לכך. כדור שלג מעולם לא נתנה ולא קיבלה מכה בכל חייה השמורים היטב. היא אנגורה טהור שזכתה לפרסים רבים בתערוכות חתולים, והארוחות שלה היו מוגשות לה על מגש נקי, בצורה

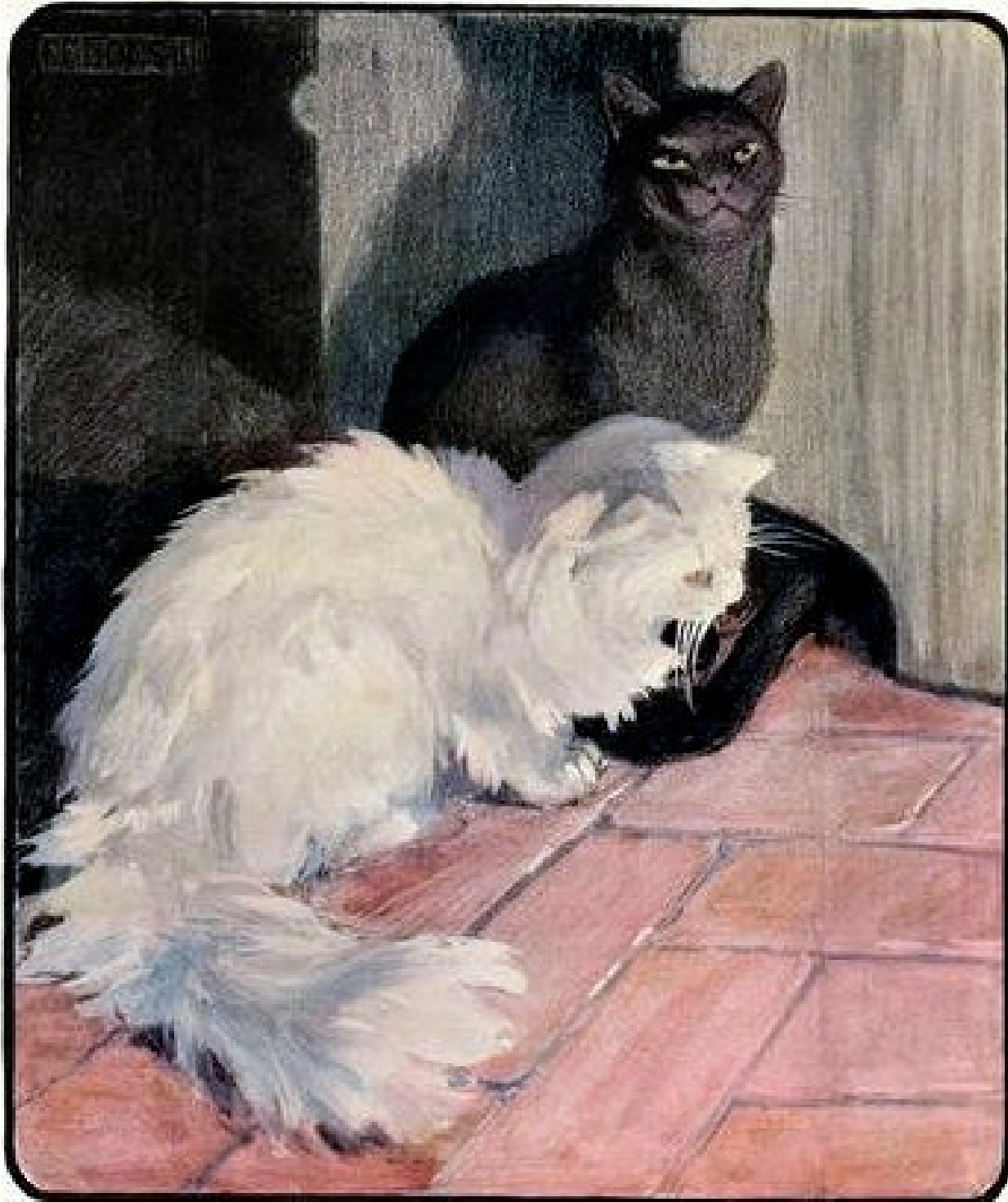
מסודרת, בזמן קבוע ומספר פעמים ביום.

*

ליל נובמבר בהיר אחד כדור שלג הסתובבה בחוסר סבלנות וחיפשה משהו שירגש אותה. כשעברה ליד צלחת פורצלן שלה, מלאה שמנת מתוקה, משכה באפה, וכשעברה ליד סל המרופד בכרית משי, נפנפה בזנבה באי-רצון. אפילו המקום האהוב שלה מול האח לא משך אותה.

בחוץ נשבה רוח והניעה עלי שלכת, אך גם בהם לא היה לה חשק לשחק. לא נתנו לה לצאת לרחוב מפחד שיגנבו אותה, או שתנדוד הרחק מהבית. לנדוד! היא הייתה בורחת ברצון, אילו רק הייתה לה הזדמנות לכך! וכשהיא הסתובבה כך באי-שקט מישהו פתח את השער והגברת ניצלה את ההזדמנות. כמו חץ מקשת היא קפצה החוצה לרחוב ולא עצרה עד שהבית נעלם מעיניה. ואז נעמדה והביטה בסקרנות סביב.

גדול חשבה רק איך לברוח מהמקום, אך בדיוק

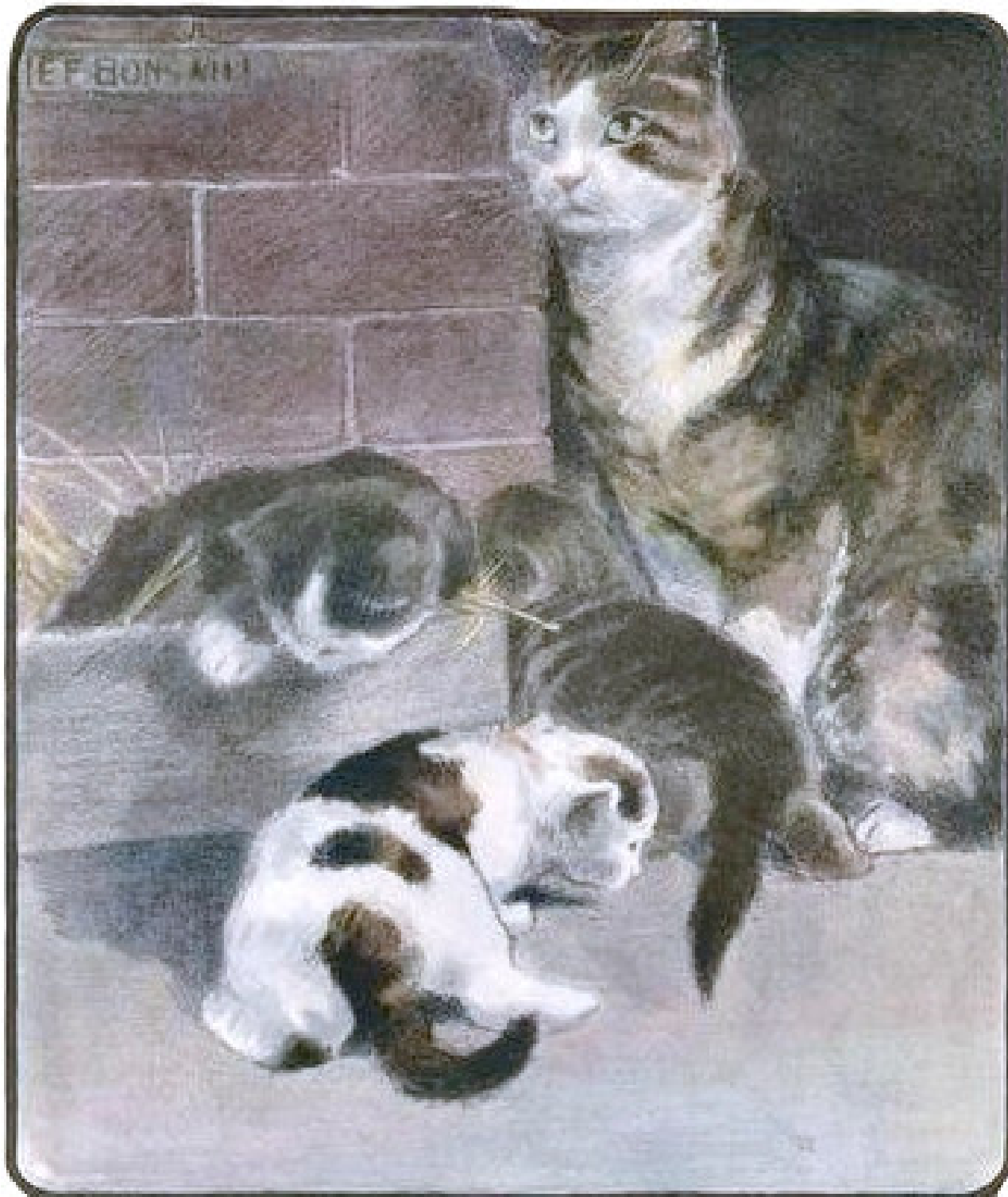
לא רחוק מהבית שלה, תחת גדר מרופטת היא ראתה שלושה חתולים בעלי פרווה גסה, שותים מצלחת חלב רזה. הצלחת הייתה סדוקה, שבורה בשוליים, ומה שיותר גרוע, לא רחוצה מאז שהכילה בצל מבושל. אך בשביל הבורחת המפונקת נראתה יותר נחשקת מאשר השמנת, אותה השאירה בצלחת חרסינה שלה.

היא התקדמה לעט אל שלושת היתומים, שלא שמו עליה במיוחד לב, אך בכל זאת נתנו נהימת אזהרה. אך כדור שלג, שלא הבינה כי היא לא רצויה שם, חשבה רק שזו צורת הדיבור רגילה שלהם.

עם "פוררר" ידידותי היא התקרבה אליהם והתחילה ללקק מהחלב המתובל. קשה לדעת האם זה מתוך רעב או תחושת חופש וחברות שהחלב טעם לה כל כך וגרם לה אושר כזה! ואז קיבלה סטירה באוזן ואחריה עוד אחת בצד ראשה, מחתול גדול אפור, והיא התגלגלה לתוך התעלה מתנופת המכה. היא התאוששה ובפחד

באותו הערב כדור שלג הביאה את שחורי אתה
הביתה, והראתה חיבה כה גדולה שלא יכולתי
לא להזמין אותו להישאר. וכך הם ישבו, בפעם
הראשונה, במקום הרגיל עכשיו שלהם, שם
לרגליי, על המרצפות החמות לפני האש.
ואיך נודע לי על מעשה ההצלה? זה סיפור אחר,
אך לא היום, יקירי.

אז ראתה בדרכה חתול שחור-לבן המנפנף
באיום בזנבו ועיניו בורקות. היא הסתובבה שוב,
ואז ראתה לפנייה את החתול האפור, מוכן
לתקיפה שניה.
לבה של כדור שלג כמעט ונעמד מלדפוק, היא
עצמה את עיניה וחיכתה לסוף מר. אלא אז
פתאום חתול שחור נעמד בינה ובין התוקפים
שלה. הוא התחיל לתקוף אותם מיד, ובמרץ כזה
שקשה היה להבחין את השיניים והציפורניים
הנעות במהירות. שני התוקפנים הסתלקו בבושת
פנים והוא נשאר המנצח. כדור שלג ניצלה!
כדור שלג פתחה בזהירות את עיניה והציעה
סביב. שקט! והמציל שלה ליקק שוב את החלב
מהצלחת השבורה ומהשלולית שהתפשטה
סביב. הוא ראה את מבטה החשדני וזז קצת
הצידה, כאילו מזמין אותה.
היא זחלה לצדו בתודה ושני האפים, הלבן
והשחור נעו ביחד, והלשונות הורודים ליקקו את
שארית החלב, שנעלם מהר.

חתלתולים יהיו חתלתולים.

החתלתולות שיחקו באיזשהו משחק מוזר, נכנסות יוצאות שוב מהקופסה המרופדת, הנוחה שלהם, בזמן שאמה טובי שלהן ישיבה בשקט וסבלנות, ורק מדי פעם הציצה עליהן, להיות בטוחה ששום סכנה לא אורבת להן. הכל נראה מסודר ומושלם למשפחת החתולים שם בסככה, והסכנה היחידה יכלה להוות הקערה של כלב סאן ברנרד, המונחת סמוך לקיר ומלאה תמיד במים.

אחד העובדים שם אותה שם, בעצם ללא כל צורך ממשי.

"מררר.." נהמה אמא חתולה להזהיר את פריסקר, שהתקרבה מדי לסכנה הגדולה הזו, המים האיומים! "תתקרבו אלי, חתלתולות, אז לא תפלו פנימה ולא תטבעו."
"מיאו" ענו שלושת הקטנות, כל אחת בצליל שונה "אל תדאגי לנו. יהיה בסדר!"

פולי, בעלת האף הלבן, קמה לרגע על רגליה האחוריות החלושות ושיחקה באוזנה של אמא, ואחר כך רצה דרך הסככה, מהר כמה שרק חתולה בת שלושה שבועות יכולה לרוץ. פריסקר רצה מיד אחריה.

קאליקו ראתה אותן והחליטה להשתתף בתעלול. היא הרימה את ראשה הכבד והתחילה ללכת אחרי אחיותיה החזקות יותר, אך התקדמה לאט כי הייתה חלשה ורגליה החלשות גלשו לצדדים, בזמן שזנבה נע מצד לצד כדי לשמור על יציבותה.

הייתה זו חתלתולה עקשנית ולמרות שגופה היה חלש היא המשיכה להתקדם. היא הרגישה גאה מאוד. אמנם נפלה פעמיים וקיבלה גם מכה קלה על אפה הורוד, אך כל זה לא הוריד מרצונה להצטרף למשחק. אך להפתעתה, פתאום הופיעה לפניו קערת המים האיומה. זנבה נתן עוד נפנוף אחד והיא נפלה, ראשה קדימה, לתוך עשרה סנטימטרים של מים!

גברת טובי, שכל הזמן עקבה אחרי הטיול הרעוע, קפצה מיד לשם, תפסה את קאליקו בעורפה וניסתה להוציא אותה מהמים.

החתולה הקטנה נעמדה בינתיים על רגליה והרגישה שהמים קרים. הייתה זו הרגשה לא נעימה והיא נתנה יללה קטנה.

לאמא שלה לא היה כוח מספיק כדי להוציאה מהמים, אך היא לא ויתרה ומשכה אותה כאילו דג מנחל. זה היה יותר מדי לקאליקו. המים היו אמנם קרים, אבל לפחות לא הכאיבו, בזמן שהאף והעורף סבלו מאוד ממאמצייה של טובי.

היא התמרדה והתחילה לשרוט את אמא שרק רצתה לעזור לה.

טובי אבדה את ראשה לגמרי. היא הסתובבה בקערה ודובבה את קאליקו לקפוץ החוצה. "כאילו לא הייתי קופצת אילו יכולתי" חשבה החתלתולה, שעכשיו בכתה כבר ויללה.

אחרי מה שנראה כמו עידן, אך למעשה לא ארך אלא חמש דקות, הפועל שהעמיד קודם את

הקערה, עבר במקום וסיים את האירוע. הוא הוציא את החתלתולה הרועדת מקור מהמים, ייבש אותה בעדינות ושם אותה בתוך הקופסה, ואמא, גברת חתולה, מיד נשכבה לידה. קאליקו הציצה כבר החוצה וכשראתה את אחיותיה המשחקות רצתה לרוץ ולהצטרף אליהן. אבל אז קיבלה סתירה טובה מאמא. "שקט, את! שקט!" קראה גברת טובי "שכבי בשקט לרגע. היו לי מספיק צרות ליום אחד. בפעם הבאה לא אעזור לך לצאת מהמים."

"בכלל לא ביקשת" משכה באפה הקטנה כשהיא משפשפת את אפה הכואב.

טובי נאנחה כשהחתלתולה שלה התחילה שוב לצאת אל אחיותיה, אבל נתנה לה ללכת. "שוב תתחילי?" היא נהמה אבל הוסיפה "מה לעשות, חתלתולים יהיו חתלתולים."

שיחת לילה על הגג

"קיבלתי תאבון לבולבול עסיסי. מה דעתך שנתפוס אחד כזה, נודד הירח זקן שלי?"
חלבי נתן לחברו השחור לטיפה תחת הסנטר, גלש לאורך הגג המואר באור הירח והתיישב לפני שחברו, החתול הנינוח הפנה את ראשו והביט בבוז על הצעיר.

"מי אי-פעם תפס בולבול בדצמבר?"
צליל קולו הסביר לחלבי שהוא לא נחשב ביותר בעיניו של פחמי "חתול טיפש כמוך! כשתהיה בן שלוש, כמוני (חלבי היה בן עשרה חודשים בלבד) תדע מה זה דצמבר. קר, שלג. אוך! וכל כך רטוב, ונדבק לרגליים." פחמי הניף כפה כדי להדגיש זאת, כשחלבי הקשיב כדי לדעת בפעם הבאה איך מרגישים בדצמבר.

"רק דבר טוב אחד" הוסיף פחמי "הלילות ארוכים. יש זמן לשיר ולשיר! ולשיר... אך אילו רק.."
"למה לא עכשיו, שחורי" שאל חלבי בתקווה.

"אפשר היה לנסות, אבל, אתה יודע, הנעליים הישנות, הבקבוקים, מברשות שער... אבל זה גם אמון טוב להתחמק מהם."

"אבל אמרת לשיר" תיקן חלבי מופתע. הוא לא היה בטוח, אבל לשיר על הגג היה דבר חדש בשבילו ונשמע מעניין. "בוא, ננסה" הוא הציע. הם התחילו וקולותיהם עלו בזיוף עמוק, מפר שינה "ר-ר-ר-ר-אך.. מר-מר-ריהה! מר-רה-רוב!" כל פעם חזק יותר ויותר עלו הקולות, עד שהחפצים הקשים התחילו להיזרק עליהם. פחמי היה חמקן מנוסה וקפץ בזריזות ממקום למקום, מתחמק מהבקבוקים והמקלות שנזרקו עליהם מחלונות הבתים הסמוכים.

אחרי קבקב ראשון שנחת בכבדות על זנבו חלבי הסתתר בשקט, אבל עקב אחרי ביצועים של מר פחמי. יחד עם זאת שמח כשהתרגשות ש"השירה" שלהם עוררה כבר שקעה והם התיישבו שוב על יד הארובה. האוויר הקר גרם לו להרגיש רעב והוא התחיל שוב לחשוב על

הציפורים.

"אז אולי נמצא כמה דרורים" אמר כאילו לא הייתה כלל הפסקה מאז שיחתם הקודמת "כפי שאומרים 'הציפור המקדימה..' ואם נשב כך היא כבר לא תהיה 'מקדימה'. מעולם לא ראיתי ציפור מקדימה אבל אני מניח שקיים דבר כזה. אני אוהב לישון קצת בבוקר, אחרי כל ההתרגשויות של לילה ואינני רוצה להתעסק עם ציפורים מקדימות (מי ששמע אותו יכול היה לחשוב שהוא כל לילה "שר" לירח. אבל זה היה הלילה הראשון שלו.)

"אין ציפורים עכשיו" ענה הפעם פחמי. השניים התקרבו קצת יותר לארובה החמה והמהמו בשקט. "הבט על הירח!" נאנח פחמי שהיה עדיין במצב רוח מוסיקלי. "הוא נראה כאילו יש לו שפם או משהו דומה, נכון?" חלבי הסתכל על הפנים המוארות של השעון, כי הארובה הסתירה לו את הירח "והוא יושב ממש על המגדל."

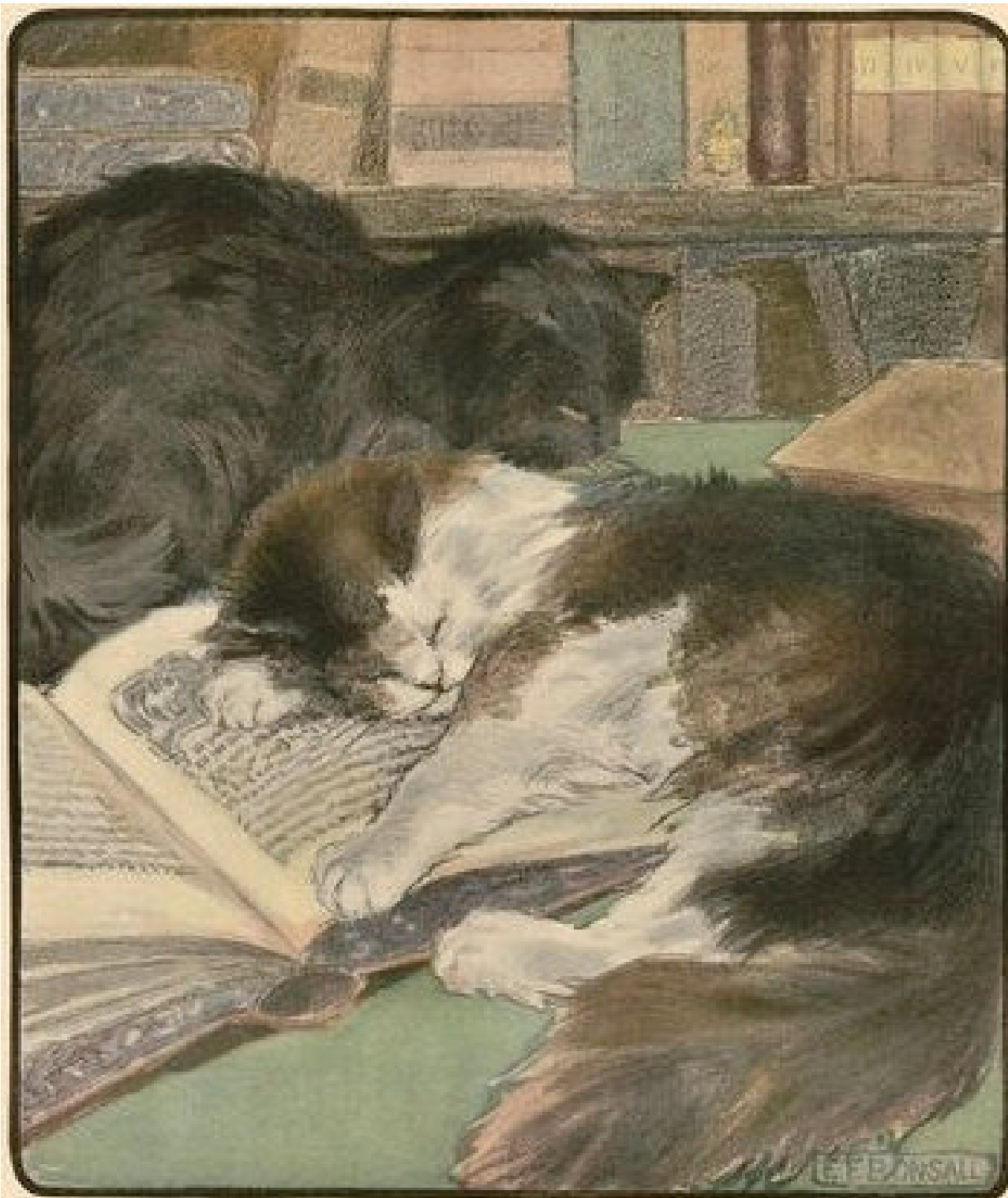
הוא מתח את צווארו כדי לראות טוב יותר ואז ראה את הירח ומיד נבוך "אני לא מבין כל כך

בירח של דצמבר" הוא התנצל.
"הבנתי זאת" ענה פחמי "אבל מה עם הציפורים
המקדימות? הי, השפם של ה'ירח' שלך אומר
שהשעה היא חמש, וזה עדיין קצת מוקדם
בשביל ציפורים. אני חושב שבדצמבר הן לא
קמות לפני..."

אבל חלבי היה עייף "נעזוב ציפורים מקדימות"
נחר "איזה שטויות. אחרי שעה חמש? במה יכול
חתול כבר להאמין!" והוא התחיל ללכת הביתה.
פחמי המנוסה עקב אחריו ואמר לעצמו "אני
חושב שמחלק החלב המקדים הוא עדיף
בשבילי."

המתנשא הגדול

החתולים נענשו כי ניסו לתפוס את הציפור הקנרית והיו במצב רוח רע. בדרך לקומה התחתונה טופסי נגעה, לא בכוונה, בפאן, המתנשא הגדול, שנקרא כך בגלל התנהגותו המעושה, והוא ירק עליה. בתגובה היא נתנה לו סתירה ורצה מיד לסלון. פאן נכנס לספרייה וכראוי לחתול, בחר דווקא במקום היחיד שהיה צריך להתרחק ממנו. הוא עלה על השולחן ונשכב על ספר יפה, שנשאר שם פתוח, נרדם ובשינה שכח על צרותיו. זמן מה טופסי עברה בין החדרים ואז החליטה שחברתו של פאן עדיפה על חוסר חברה. לא היה לה רצון להתיידד עם אנשים, בגלל העונש שקיבלה, ולכן קפצה גם היא על השולחן בספרייה ונשכבה ליד פאן. במשך חצי שעה היא שכבה עם עיניים סגורות, בזמן שפאן ישן שינה עמוקה. בסוף הכפות שלו

התחילו לרעוד בהתרגשות, הפה נפתח וקצה
זנבו התחיל לנוע כמו דגל ברוח. טופסי הביטה
עליו בקרירות.

"מיאו! מיאו!" הוא קרא כשכפות רגליו גלשו
מהספר לשולחן והוא התעורר בבהלה.
"איזה פרצופים אתה עושה!" אמרה טופסי
"וקריאות כאלה.."

פאן נראה מופתע, אבל אז נזכר שטופסי קיבלה
עונש חמור יותר ממנו והרגיש נדיב מאוד.
"חלמתי.. התחיל וחיכה לשאלות.

"אני מבינה" משכה באפה טופסי "וגם נראית
כך."

"חלמתי" המשיך "שתפסתי את הדבר המצפצף
הצהוב על הרצפה ובדיוק עמדתי לשים את כפי
על הנוצות שלו כשהתעוררתי." הוא ליקק את
שפתיו על המחשבה המפתה. "וי" טופסי
התחילה להתעניין בסוף והשתתפה בצערו.

"התחלתי להרגיש רעב, טופסי! .. בעצם הגברת
תמיד נתנה לנו לאכול אחרי.. טוב.. את יודעת."

טופסי הניפה את זנבה בהשתתפות ופאן החליט
לגלות "אני יודע איפה למצוא צלחת שמנת! זה
למטה.."

את יתר המשפט הוא לחש בקול כל כך נמוך
שאינני יכולה להגיד לכם מה זה היה, אך טופסי
הבינה ושניהם רצו מהספרייה בשקט מוחלט,
אבל בזריזות ובכבוד, כפי שרק חתולים יכולים
לרוץ.

הם מצאו את השמנת על האצטבא העליונה
במזווה. למקום הזה בעצם אסור היה להם
להיכנס ולכן הטבחית סברה שהוא מקום בטוח.
אמנם צריך היה לקפוץ גבוה כדי להגיע לשם, אך
אחרי כמה ניסיונות הם הצליחו לעלות וליקקו
וליקקו בשביעות רצון מלאה.

אחרי התענוג הלא-רגיל הזה הם ישבו שם
והמהמו ואז שמעו "מיאו" עצוב מהרצפה. הם
הביטו וראו חתול זר, שכנראה נכנס דרך החלון
הפתוח כפי שגם הם עשו. הוא נראה עלוב ורעב,
בזמן שהם בדיוק עכשיו גמרו את ארוחתם

הנפלאה ונהנו מאוד.

"מיאו! בוא הנה, זה טעים!" קרא פאן.

לחתול הרעב היה כנראה קל יותר לקפוץ מאשר לשני המפוטמים שלנו, כי בדילוג אחד הוא נחת ליד הצלחת והתחיל ללקק במהירות.

כשגמר, הלשון הורודה ניגבה היטב את שפתיו ואת שפמו, כדי שלא תישאר עליהם אף טיפה, ואז הוא הוציא אנחת הנאה.

"אתם תמיד מקבלים ארוחה כזו?" שאל.

פאן סיבב את ראשו והתחיל להתעניין בנמלה שעלתה על הקיר. הוא היה חתול ישר והעדיף לשנות את הנושא. הזר ישב בנחת וחיכה לתשובה.

באותו הרגע הטבחית נכנסה למזווה כדי לקחת את השמנת, וכשראתה את החתולים התחילה ב"שו-שו-שו" נמרץ. החתולים התחמקו בפחד גדול והתיישבו על גדר גבוהה כדי לנשוף אוויר אחרי הריצה המבוהלת. החתול הזר חייך, למעשה גיחך ממש "אני סבור שלא תמיד אתם

מקבלים ארוחה כזו!"

פאן נראה נבוך. "האמת" הוא מלמל כשהסינור של הטבחית עוד מתנפנף בזיכרונו "אני חושב שלא!"

"בכל אופן תודה!" קרא האורח וקפץ מהגדר. "על לא דבר" ענו בנימוס המארחים "בוא שוב בהזדמנות!"

החיפושיות של דוט

מאז היותו קטן ביותר, דוט תמיד פחד מחיפושיות, חרגולים ולמעשה מכל חרק גדול. זה קצת מוזר אצל חתול, נכון? אבל הוא עבר אירוע אשר מצדיק את הפחד הזה.

היה זה בקיץ חם אחד, כאשר יחד עם אחיו דאב שכב מנומנם בפינת החצר האהובה עליהם. כדי לא להחמיץ דבר שחתול לא צריך להחמיץ, דוט פתח עין רדומה אחת והביט סביב. ומיד המראה המנומנם נעלם והוחלף בהתעניינות נמרצת. כי שם, זוחל אל הפינה שלהם הופיע איזשהו דבר בעל רגליים מרובות, שחור-מבריק ונושא קרניים הנראות מסוכנות ביותר.

המראה לא מצא חן בעיני דוט אך הסקרנות גברה, הוא הזעיק את אחיו והתחיל להתקדם מול היצור הבלתי-קרוא. דאב נשמר בזהירות מאחורי אחיו והלך אחריו.

"ראה-ה-ה! זה חי!" המהם דוט בהתרגשות "בוא ונשחק אתו."

"מיאו! אתה תתחיל!" לחש דאב הזהיר.

דוט הושיט בזהירות את כפו מול החיפושית אבל זו התקדמה בלי לעצור, וכפו נסוגה. בינתיים דאב הרים את כפו גם כן, כדי לבדוק את היצור הזר, אבל התחשב וחזר בו. איך הוא יעז אם דוט לא מעז?

בינתיים, כשהחתלתולים היססו, צרעה שהייתה בסביבה התיישבה לרגע על ראשו הסעיר של דוט. זה לא היה פוגע בו, אלא החיפושית,

שנבהלה מכפו של דאב, שינתה פתאום כוון ומיהרה ישר על דוט.

זה הפחיד את החתלתול, הוא קפץ הצדה, והצרעה נבהלה ועקצה אותו!

בזעקת כאב רץ החתול אל המרפסת וימים אחדים לא ניתן היה לשכנע אותו לצאת לחצר.

שם הייתה החיפושית!

הוא הרי לא ראה ולא הרגיש את הצרעה שעקצה אותו והכאב התקשר רק לחיפושית השחורה,

הדבר שפגע בו באכזריות. הוא לא יצא יותר לחצר, לא רוצה לפגוש את היצורים השחורים,

לא! תודה!

עכשיו החתלתולים הם כבר חתולים כמעט

בוגרים, והאדמה מכוסה בשלג. דוט לא אוהב את

פתיתי השלג אבל הוא מעדיף אותם על

החיפושיות. אמנם אין כבר חיפושיות, אבל הוא עוד לא השתחרר מפחדי ילדות.

ערב אחד בתי הצעירה נכנסה למטבח, שם

החתולים התחממו בחום התנור. היא באה עם

מנת החלב החם הרגילה שלהם.

החתולים קמו על רגליהם מיד, אבל היא ניסתה

בצחוק להתגרות בהם, ולא הגישה להם את

החלב מיד, אלא החזיקה אותו גבוה. החתולים

המהמו בשקט כאילו אומרים "בקשה!" בנימוס מרבי.

אך בתי עדיין החזיקה את החלב והחתולים

התחילו להתעצבן. הם הוציאו לסירוגין את

ציפורניהם וקיפלו אותם, נהמו בקול והסתובבו

זה סביב זה. הם כמעט והפילו אחד את השני אך כל הזמן הביטו על כלי בו הייתה הארוחה שלהם.

בתי בסוף ויתרה, כפי שהם ידעו שתעשה, אך

פתאום נפל לארץ ענף קטן עם נוצות סביון,

שהיא החזיקה בחגורתה.

עיניו של דוט פתאום בלטו, זנבו התרומם והוא

קפץ לגובה. לפניו היה גוש נוצות סביון לבן

שהרוח הקלה הבאה דרך הדלת גלגלה ישר

לקראתו.

"פפ-פפ-פפ - חיפושית" ירק החתול המבוהל.

הוא פחד כל כך שלא היה יכול יותר לזוז ממקומו.
הדבר הזה יכול היה לעשות לו - הכל!
בצחוק רם הרימה בתי את ענף הסביון מהרצפה
והחזירה אותו לחגורתה. ואז דוט הבין את
טעותו, קפץ על ברכיה והוכיח את האומץ שלו -
התחיל לשחק עם הסביון כאילו לא קרה דבר.
בתי נתנה לו לשחק. היא ידעה שזה רק למראה
עיניים.